

РЕШЕНИЕ

№ 3160

гр. София, 12.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 31.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **11454** по описа за **2022** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл.285, ал. 1, изр. 2 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/, във вр. с във връзка с чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на И. И. К., ЕГН [ЕГН], изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора [населено място] срещу Решение № 4803 от 13.07.2022 г., постановено по адм. дело № 1159/2022 г. по описа на Административен съд София – град, 69 - ти състав, с което е отхвърлен иска му срещу Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“ за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 30 000 лв., претърпени за лоши битови и хигиенни условия при настаняването му в следствения арест на [улица], [населено място], в периода от 15.02.2019 г. до 01.03.2019 г., както и поради нанесен му побой на 20.02.2019 г.

В жалбата е наведено касационно основание по чл. 209, т. 3 АПК – неправилност на решението поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила или необоснованост. Твърди се, че съдът е достигнал до погрешни изводи и не е била съобразена действителната фактическа обстановка с установените по делото обстоятелства.

В проведеното съдебно заседание по делото, касаторът се явява лично и чрез адв. Г., който поддържа касационната жалба и моли да се отмени първоинстанционното решение по изложените в нея съображения.

Ответникът - Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“ не се представлява. В писмено становище от юрк. С. моли първоинстанционното решение да се остави в сила и претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, чрез прокурор В. поддържа становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, VII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Производството пред АССГ е образувано искова молба на И. И. К., ЕГН [ЕГН], изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора [населено място], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.3, ап.10, чрез адв. П. Г., срещу Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГДИН) с искане за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 30 000 лв., претърпени за лоши битови и хигиенни условия при настаняването му в следствения арест на [улица], [населено място], в периода от 15.02.2019 г. до 01.03.2019 г., както и поради нанесен му побой на 20.02.2019 г.

От фактическа страна съдът е установил, че с разпореждане от 04.02.2019 г. по прок.преписка № 17779/17 г. по описа на СГП, издадено от прокурор Р. М. от СГП, на основание чл.143, ал.2 от ЗСВ, чл.251 от ЗИНЗС и чл.199 НПК е разпоредено превеждането на ищеца от Затвора [населено място] в ареста на НСлС в [населено място], [улица] за времето от 11.02. до 13.02.2019 г. за провеждане на процесуално следствени действия по ДП № 109/2018 г. на НСлС – разпит в качеството му на свидетел и снемане на сравнителен материал от подпис (писмо рег. №1324/25.01.2019 г. на НСлС).

С писмо рег. № 3Д 262/16 от 11.02.2019 г. на началника на Затвора С. З. НСлС е уведомена, че превеждането няма да бъде осъществено на 11.02.2019 г., а на 15.02.2019 г., тъй като ищецът е бил призован за насрочени съдебни заседания на 13.02.2019 г. в Окръжен съд Пловдив и на 14.02.2019 г. в Окръжен съд Стара Загора.

Установява се от писмо рег. № 3Д 262/16 от 08.02.2019г. на началника на Затвора С.

З., че на 25.02.2019 г. затворникът И. И. К. следва да бъде преведен в Специализиран наказателен съд като подсъдим по НОХД №357/2019 г. Според писмото затворникът е удовлетворен с храна за два дни.

С писмо рег. № 3Д 262/16 от 11.02.2019 г. на началника на Затвора С. З. НСлС е уведомена, че затворникът И. И. К. ще бъде изпратен за извършване на процесуално следствени действия по ДП № 109/2018 г. по описа на СГП от 18.02.2019 г.

Според две разписки за разпит ищецът е бил разпитан в НСлС на 18.02.2019 г. от 10:25 часа до 12:00 часа и на 19.02.2019 г. от 09:45 часа до 10:15 часа.

Според писмо рег. № 3201 от 26.02.2019 г. на началник сектор „Арести“ в О. С. И. И. К. е бил представен пред НСлС по ДП № 109/18 г. и в СпНС на 25.02.2019 г. по НОХД № 358/2019 г.

В декларация от 01.03.2019 г., изготвена на бланка, ищецът посочил, че по време на престоя си в арест „Д-р Г.М. Д.“ на О. С. е получавал редовно храна и няма претенции по отношение на медицинското обслужване и надзорно-охранителния състав (НОС), както и, че е получил суха храна на 1 ден.

Въз основа на установените по делото факти, при обсъждане доводите на страните, съдът е приел, че сезиращата съда искова молба е неоснователна. Съдът намира, че не е достигнат изискуемия праг на суровост, респ. не е налице задържане при условия, при които страданието и унижението надхвърлят неизбежния елемент на страдание и унижение, свързани със самото лишаване от свобода. На следващо място че ищецът, като пострадало лице, не е направил оплакване за инцидента, който е установен от служители на сектор „Арести“ при О. С., които незабавно предприели действия по чл. 139 ЗИНЗС и чл. 119г-119е ППЗИНЗС. Изложеното е основание съда да приеме, че липсва бездействие на ответната администрация по повод конфликта от 20.02.2019 г. като основание за ангажиране на отговорността на ответника по реда на чл.284-чл.285 ЗИНЗС поради липса на адекватно медицинско обслужване.

Счел е, че не са доказани твърдените от ищеца неблагоприятни условия на задържането му под стража в исковия период, които в своето кумулативно въздействие да достигат прага на суровост по чл. 3 ЕКПЧ, както и конкретни действия или бездействия на арестната администрация, които да уронват човешкото достойнство или да пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност.

С Решение № 4803 от 13.07.2022 г., постановено по адм. дело № 1159/2022 г. по описа на Административен съд София – град, 65 - ти състав, е отхвърлен иска срещу Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“ за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 30 000 лв., претърпени за лоши битови и хигиенни условия при настаняването му в следствения арест на [улица], [населено място], в периода от 15.02.2019 г. до 01.03.2019 г., както и поради нанесен му побой на 20.02.2019 г.

Решението е правилно.

Съгласно чл. 3, ал. 1 ЗИНЗС осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания на жестоко и нечовешко отношение. Съгласно чл. 3, ал. 2, т. 2 и т. 3 от същия закон за изтезания, жестоко и нечовешко отношение се смятат: 2. умишлено поставяне в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието, изразяващи се в лишаване от достатъчна жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможности за човешко общуване и други виновно извършени действия или бездействия, които могат да причинят увреждане на здравето; 3. унижително отношение, което уронва човешкото достойнство на осъдения, принуждава го да върши или да приеме действия против волята си, поражда чувство на страх, незащитеност или малоценност. Разпоредбите на чл. 3 и на чл. 43, ал. 2 и ал. 4 ЗИНЗС са законови гаранции за съществуването на нормална битова среда в местата за лишаване от свобода и задържане под стража. Относима към спора е и друга материалноправна разпоредба на чл. 3 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, която е ратифицирана от България през 1992 г. и съгласно чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България е част от вътрешното право на страната и има предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които ѝ противоречат. Според посочената разпоредба от Конвенцията никой не може да бъде подложен на изтезания или нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

Касационната инстанция намира, че първоинстанционният съд не е допуснал сочените в касационната жалба нарушения. Съдът е установил и е възприел фактичката обстановка в съответствие със събраните доказателства, изследвал е всички относими към спора обстоятелства, излагайки мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и съответните правни изводи.

Административният съд законосъобразно е приел, че килиите в арест „Д-р Г. М. Д.“ № 42 са еднотипни, като изграждане и оборудване и са с приблизителна обща площ около 16 м². Същите са оборудвани с 4 броя самостоятелни легла - две двойни, за настаняване на до 4 задържани лица, метални маса и столове, буферна решетка, отделяща прозорците от килията, 8 броя метални шкафчета за съхранение на хранителни продукти и разрешени вещи от задържаните лица и отоплителен елемент от инсталацията за парно отопление, отделен с метална решетка. Помещенията разполагат със собствен санитарен възел с непрекъснат достъп до течаща вода. Налице е санитарен възел вентилационна система за циркулация на свеж въздух по естествен път. Арестните помещения били оборудвани с два броя открити прозорци. Изградено е и добро осветление в помещенията през нощта. Правилни са изводите, че не е достигнат изискуемия праг на суровост, респ. не е налице задържане при условия, при които страданието и унижението надхвърлят неизбежния елемент на страдание и унижение, свързани със самото лишаване от свобода, съобразно чл. 3 от Конвенцията.

Ищецът законосъобразно е бил настанен в арестното помещение, тъй като е бил обвиняем. Нормата на чл. 246, ал. 3 ЗИНЗС, според която в затворите обвиняемите и подсъдимите се настаняват в спални помещения отделно от осъдените. Не е налице законова забрана, която да забранява в арестите осъдените лица да бъдат настанявани

отделно от обвиняеми и подсъдими.

Неправилни са доводите, че ищецът, че умишлено е бил задържан по-дълго. Лицето е било разпитвано в НСлС по ДП № 109/2018 г. на НСлС в качеството му на свидетел на 18.02.2019 г. от 10:25 часа до 12:00 часа и на 19.02.2019 г. от 09:45 часа до 10:15 часа, а на 25.02.2019 г. е бил представен в СпНС по НОХД № 358/2019 г. От изложеното се установява, че за исковия период К. е бил приведен в процесните помещения за целите на наказателния процес. Правилни са изводите на първоинстанционния съдебен състав, че икономически неоправдано е връщането му в Затвора С. З. в периода между 19.02. и 01.03.2019 г. при необходимост от извършване на следствени действия в [населено място] на 25.02.2019 г.

По повод твърденията за насилие, арестанта администрация е извършила всички необходими действия съобразно чл.119г – чл.119е ППЗИНЗС, като на ищеца е осигурен незабавен достъп до медицински специалист, извършен е медицински преглед.

С оглед изхода на спора и направеното искане от ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователно. Приложимите разпоредби на чл. 286, ал. 2 и ал. 3 ЗИНЗС, тълкувани в тяхната взаимовръзка, се явяват специални по отношение на общите разпоредби на чл. 78, ал. 8 ГПК, във вр. с чл. 144 АПК и чл. 143 АПК. След като те не предвиждат отговорност на ищеца за заплащане на юрисконсултско възнаграждение на ответника при пълно или частично отхвърляне на иска му, то такова в случая не се дължи.

Водим от горното и на чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, във вр. с чл. 285, ал. 1, изр. второ от ЗИНЗС, Административния съд – С.-град, тричленен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4803 от 13.07.2022 г., постановено по адм. дело № 1159/2022 г. по описа на Административен съд София – град, 69 - ти състав.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.